

kymringer, når det gælder børn, der sulter i Danmark, og det kunne godt undre, at man ikke synes, at det er værdt at gøre noget ved det.

Så glæder det mig, at formanden for Arbejds-markedsudvalget gerne vil have nogle fakta, og jeg synes, vi skal diskutere videre om, hvordan vi får lavet en landsdækkende fattigdomsundersøgelse. Københavns Kommune har jo fået lavet en fattigdomsundersøgelse, som viser nogle af de effekter, der er af at lade familier leve i dyb fattigdom, hvad det er, de må undvære af det, som vi andre betragter som helt naturligt. Jeg tror, det kunne give lidt mere, hvis vi også fik lavet en sådan undersøgelse landsdækkende.

Fru Marianne Jelved var inde på, hvad fattigdom også betyder i forhold til kriminalitet. I går havde vi en lang debat om, at regeringen og Dansk Folkeparti nu vil til at straffe de her familier yderligere med såkaldte forældreplæg og gå ind og trække yderligere i ydelserne, hvis disse familier ikke er i stand til at sørge for, at deres børn overholder de krav, som samfundet stiller. Først fratager man dem de penge, der skal til, for at de kan klare sig og for at de kan koncentrere sig om at få det så godt, at de kan komme i arbejde, og bagefter straffer man dem yderligere ved så at trække i ydelserne, når de ikke kan leve op til det, som samfundet kræver af dem.

Jeg synes ikke, det er særlig kønt. Og det eneste, vi kan være helt sikre på, er, at det er børnene, der bliver tabere. Det er dem, der kommer til at lide under det her. Men jeg kan jo også forstå ud af nogle af de lovforslag, der er fremsat, at man så vil gå ind og tvangsferje børnene og tvangsadoptere dem til andre. Det har vi tidligere set her i Danmark i forbindelse med grønlandske børn, og vi har også set det i andre dele af verden. Jeg synes heller ikke, at det er nogen god fremgangsmåde at sige, at vi først går ind og sender børnene og familierne i dyb fattigdom, og når det så går dårligt, så tager vi også børnene fra dem og giver dem til nogle andre, velstillede familier, der så kan få et barn. Det er ikke særlig kønt.

Det, der i stedet er behov for, er jo at anerkende, at man skal have råd til at købe mad, og man skal have råd til huslejen, og derfor skal vi afskaffe fattigdommen.

Kl. 14:10

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Özlem Cekic.

Kl. 14:10

(Ordfører for forslagstillerne)

Özlem Sara Cekic (SF):

De nedsatte kontanthjælpsydelse er med til at producere fattigdom. I dag betyder loftet over kontanthjælpen, 300-timers-reglen – som snart bliver erstattet af 450-timers-reglen – og start-hjælpen, at mange udsatte familier ender med at leve under umenneskelige vilkår. Næsten 20.000 børn lever i dag i fattigdom, fordi deres familier lever på en af de nedsatte kontanthjælpsydelse, det, som vi i oppositionen har valgt at kalde fattigdomsydelserne. Det betyder i mange tilfælde, at familierne må fravælge goder, andre familier tager som en selvfølge: offentlig transport, lægeordineret medicin, fritidsaktiviteter, ordentligt tøj, tre måltider sund mad om dagen, frugt og grønt til børnene.

I 2006 blev ca. 2.500 husstande smidt ud af deres lejlighed, fordi de ikke var i stand til at betale huslejen. Ca. en tredjedel af dem var på kontanthjælp, selv om andelen af lejere på kontanthjælp kun er 5 pct. Vi har et reelt fattigdomsproblem i Danmark.

Målet er naturligvis altid, at kontanthjælpsmodtagere så hurtigt som muligt skal ind på arbejdsmarkedet igen, men vi tror bare ikke på, at løsningen er at presse de her mennesker ud over, hvad de er i stand til. I dag presses mange mennesker økonomisk, på trods af at de med deres nuværende fysiske eller psykiske situation ikke er i stand til at varetage et arbejde.

Ofte rammer familiernes fattigdom børnene. Hvis vi vil bryde den negative sociale arv, nytter det ikke noget at presse disse familier yderligere. Det vil tværtimod hensætte endnu flere familier i udsigtsløs fattigdom. Regeringen fastholder de lave ydelser i håb om, at den straf, det er at fratage familierne deres forsørgelsesgrundlag, vil motivere og hjælpe forældrene til at komme i arbejde. Men ofte er det børnene, der betaler prisen. Det er uanstændigt, at vi skal acceptere den form for fattigdom i så rigt et land som Danmark. Men det er også samfundsmæssigt uacceptabelt, at det i sidste ende vil give langt flere og langt større problemer, hvis vi lader så mange børn vokse op i fattigdom og på en måde, som gør, at deres situation bliver meget værre, når de bliver større.

Vi ønsker et andet Danmark, et Danmark, som giver alle børn de samme muligheder, uanset om de er flyttet fra krig, uanset om mor er syg eller far drikker. Alle børn har krav på en opvækst, hvor de føler sig som en del, og hvor